

ГАРИ АЛЪН РЮЗ ВЕСЕЛИЯ РОДЖЪР

Превод от английски: А. Грозданова, 1984

chitanka.info

— Това е заговор! — изкрещя Гюс Макеби.

— Преувеличаваш — Зейн Кърби се опита да го успокои. — Оказана ти е голяма чест. Те винаги се стараят да изберат най-добрите от най-добрите и кой може да отрече, че ти изпълни прекрасно предишните задачи.

— Глупости! Ти би се справил с тях не по-зле от мен. Работата е там, че в комисариата не ме обичат. И никога не са ме обичали. Чудесно знаят, че техният мухлясал бюрократизъм ме отвращава и затова както могат си отмъщават.

— Ти просто имаш натрапчива идея. — Кърби приятелски тупна Макеби по гърба, но си помисли, че в думите на приятеля му има частица истина.

Ръководството на Службата за Контрол на Времето наистина смяташе Макеби за бунтар. Неговият яркожълт комбинезон и червеникавите му разрошени коси бяха в рязък контраст със строгите костюми и късо подстриганите коси на сътрудниците от Службата. Ако не беше прекрасното служебно досие, Макеби отдавна би изхвъркнал от СКВ.

— И все пак това е заговор — мърмореше Макеби, излизайки от асансьора в хола на десетия етаж на щабквартирата на Службата. — Те ми подбират специално такива задачи. Защо да не мога поне веднъж да се отправя в миналото в собственото си тяло?

— Стига си се цупил. Сигурен съм, че в нашата операция ти ще изиграеш важна роля.

— Глупости! Те дори не казаха къде и защо отиваме. Първо се пригответе, пък...

Като стиснаха ръцете си, приятелите се разделиха. Кърби тръгна надясно, в гардеробната, Макеби — наляво, в лабораторията по трансплантация.

След половин час с асансьора се качваха двама необикновени пътника. Първият, Зейн Кърби, в избелели кафяви бричове, които едва стигаха до високите кавалерийски ботуши с обърнати надолу кончове, стоеше непринудено облегал на стената на кабината. Горната част на тялото му бе разкрасена от широка бяла риза, а на главата си бе вързал

алена копринена кърпа. В широкия пояс бе пъхнат кремъчен пищов, а на лявото му бедро се клатеше абордажна сабя.

Вторият пътник, голям жълтозелен папагал с оранжев клон бе кацнал наежен върху перилото. Кърби виждаше тази птица за първи път, но нещо в израза на очите ѝ му се струваше много познато и той не сдържа усмивката си.

— Нито дума! — изкрюка папагалът. — Нито звук! И на твое място бих престанал да се усмихвам.

— Извинявай, Гюс — Кърби се опита да придаде на лицето си сериозен вид.

— Не виждам нищо смешно — продължи да се възмуцава Гюс. — Интересно, ти би ли искал сега да се храниш само със семенца и пшенични зърна?

— Прав си. Забравих, че мозъкът ти е напъхан в папагалско тяло, а неговият — в твоето тяло.

— Хубавичка смяна! Надявам се, че онзи няма да реши да полети.

На двадесет и третия етаж вратата се отвори и Кърби излезе от кабината. Папагалът несръчно се откъсна от перилото и кацна на рамото му. Срещу тях идваше Анджеела Дивейн, също агент на Службата. Тя махна с ръка и ги поздрави.

— Здравей, Зейн! Как си, Гюс?

— Виждаш ли! Виждаш ли! — възкликна Макеби. — Дори тя знае, че винаги точно мен напъхват в животинска кожа.

— Успокой се. — Кърби се опита да смени темата. — Да си призная честно, поразяват ме успехите на нашите биолози. Как успяват да напъхат човешкия мозък в такъв малък череп.

— Ха! — подметна Анджеела, като отметна кичур златисти коси. — Хващам се на бас, че там е останало още много празно място.

— Падналият не го бият — обиди се Гюс, но вратата на асансьора вече се бе затворила след Анджеела.

Влязоха в приемната на командора Хюсфорд Шефилд и роботът-секретар ги придружи до кабинета.

— А, Кърби и Макеби. — Високият, започнал да пълнее брадат командор стана от бюрото. Почака, докато вратата зад работа се затвори. — Предполагам, че ви интересува какво сме ви приготвили този път. Аз...

— Почакайте — прекъсна го Гюс от рамото на другаря си. — Сам се досещам. Изпращате ни в Холивуд на снимки. За филма за капитан Флинт.

Шефилд се намръщи.

— Престанете с шегичките си, агент Макеби. Надявам се, разбирате, че ви предстои да изпълните извънредно отговорно поръчение. Както ви е добре известно, хората от миналото никога не биха повярвали, че животните могат да имат човешки интелект. Затова вие, в образа на папагал, получавате определено предимство, което позволява най-ефективно да се използват вашите способности. Вашето служебно досие е доказателство за моите думи. Този път, както се е случвало и по-рано, ние имаме работа с контрабанда във времето. Само че в дадения случай могат да възникнат съществени исторически изменения.

— И каква контрабанда е това? — запита Кърби.

— От военните арсенали на Съединените щати през хиляда деветстотин и седемдесета година е изчезнало голямо количество оръжие и боеприпаси. Нашето разузнаване ги откри на остров Ново Провидение в хиляда седемстотин и петнадесета година.

— Трудно е да се повярва — учуди се Кърби. — Да се пренесе такава маса през пространство-времето. Нима нашите детектори не са засекли машината на времето на престъпниците?

— Там е работата, че не са я засекли — намръщено кимна Шефилд. — Смущенията от новите японски модели са минимални. А нашите детектори и без това не са много чувствителни.

— Вероятно в хиляда седемстотин и петнадесета година това оръжие ще произведе фурор — бързо каза Кърби. — За коя държава е предназначено?

— Предназначено е не за държава — отвърна Шефилд. — Доколкото разбираме, престъпникът, който е доставил оръжието в осемнадесетия век, има намерение да го продаде на пиратите за златни дублони и други ценности от испанските галеони, заловени с помощта на това оръжие. Разбира се, пиратите, които имат оръжие, появило се два века по-късно, са изключително опасни. Ако създадат своя държава, те ще изменят съотношението на силите в целия свят. Нашите компютри вече си загубиха акъла, опитвайки се да предвидят възможните исторически последици.

— Известна ли ви е личността на престъпника? — осведоми се Гюс.

— Да, разбира се. — Шефилд натисна копчето на малкия пулт върху бюрото си и без да се обръща, показа с ръка портрета на Президента, появил се зад гърба му. — Ето го, джентълмени.

Очите на Зейн Кърби станаха на понички.

— Мислех, че сте гласували за него — забеляза Гюс-папагала.

Шефилд рязко се обърна и почервеня.

— Дявол да го вземе — промърмори той, трескаво натискайки копчето. — Превключвателят отново се повреди!

Величественият образ на Президента изчезна, като отстъпи място на мъж на средна възраст, фотографиран анфас и в профил, с кръгло лице и приятна усмивка. Перчемът му закриваше почти напълно челото.

— Наричат го Роджър Търнбекъл — продължи Шефилд. — Още не е бил в затвора, макар че и преди е имал търкания със закона.

Кърби поправи кърпата си.

— Значи, искате да завладеем оръжието и да доведем Търнбекъл тук, където той ще бъде изправен пред съда за нарушаване на законите за преместване във времето.

— Точно така. — Шефилд му подаде дебела папка с материалите, отнасящи се до набелязаната операция, и натисна копчето, което отваряше вратата на кабинета. — Запознайте се с тези документи. След два часа трябва да се явите в лабораторията за транспортация.

— Не ми харесва твоята мутра, приятелю — изрева огромният пират. — Същото мисля и за тази мирзлива кокошка.

— И аз не съм във възторг от нея — едва успя да промърмори Кърби и в този миг пиратът го сграбчи за ризата и го дръпна към себе си.

Материализираха се в центъра на шумното селище на пиратите, когато на остров Ново Провидение се спусна вечерният мрак. От брезентовите палатки и дървените къщурки се носеха викове и песни.

— Неведнъж съм срещал такива като тебе! — ревеше пиратът. — Калпави аристократи, които мислят, че светът е техен и могат да ръгат

когото си искат.

Гюс беше успял да се отдалечи на безопасно разстояние и Кърби реши, че търпението му е изчерпано. Посегна към затъкнатия в пояса кремъчен пистолет. Майсторите от Службата се бяха изхитрили, без да променят външния вид на пистолета, да монтират вътре в него парализатор и лазер. Но Кърби не успя да се възползува от чудесната техника на бъдещето. Пиратът пусна ризата му, с едната ръка хвана пришълеца от бъдещето за яката, с другата — за бричовите и като го вдигна във въздуха, запрати го към отворената врата на кръчмата.

— Следващия път — стигна до него — ще гледаш къде влизаш!...

Кърби прелетя над три маси, за щастие празни, и се приземи върху младичък пират, който носеше поднос с пълни чаши. Кръчмата се изпълни със звъна на счупените чаши и възмутените викове на хората от съседните маси. Докато Кърби идваше на себе си, долетя Гюс и кацна на стола.

— Великолепно зрелище, Зейн — изхихика той. — Ти летиш много по-добре от мен.

— Благодаря ти за помощта — изръмжа Кърби. — Можеше поне да го клъвнеш.

— Да си призная честно, изплаших се, че ще ми откъсне шията — отвърна папагалът.

В този миг под Кърби се чуха задавени стонове, които бързо се смениха с най-неприлични псувни. По тембъра на гласа той разбра, че се е излъгал, вземайки пирата за мъж.

Кърби се изправи и помогна на момичето да стане. Седналите край масичките пирати бяха вече забравили за неговото необичайно появяване и се бяха заели с чашите и песните си.

— Искрено съжалявам за станалото — промърмори Кърби.

— Съжаляваш? — Момичето изтупа праха от дрехите си. — Ще съжаляваш повече, когато взема сабята и те накълцам на парчета.

— Намери си истински бисер — изграка Гюс, като прелетя край Кърби по посока на вратата.

Очите на момичето сърдито заблестяха.

— Кой каза това?

— Ей този зелен бърборко — отвърна Кърби. — Наистина, много съжалявам, че всичко излезе толкова нескопосано.

В полумрака на кръчмата, в мъжки бричове, ботуши и с раздърпана риза момичето наистина можеше да бъде взето за мъж. Кафявите късо подстригани коси отиваха много на големите ѝ черни очи. Тя изгледа Кърби от главата до краката и вече по-спокойно каза:

— Виж само какво направи. И какво ще занеса на моите приятели?

Зейн извади от джоба си златна монета.

— Нека пият за ваше здраве.

Колебаейки се, то взе монетата и я ухапа. В това време Гюс долетя в кръчмата и кацна на масата, край която стоеше момичето. В клюна си носеше цвете, което сложи до ръката му.

— Кр-р-расота! — изграка той като истински папагал. — Кр-р-расота!

Момичето почервеня, взе цветето, помириса го и на лицето ѝ се появи подобие на усмивка.

— Е, всеки случай твоят папагал е истински джентълмен. Май че няма да те убия.

— Браво, Гюс — прошепна Кърби.

Момичето протегна ръка и погали папагала.

— Не съм ви виждала по-рано тук.

— Никога не сме идвали тук — увери я Кърби. — Пристигнахме днес и влязохме да утолим жаждата си. Къде е собственикът на кръчмата?

— Собственикът е пред теб. Кръчмата стана моя, откакто баща ми се разболя от треска и отиде на оня свят. Щом като черпиш приятелите ми, защо да не изпиеш една чашка с тях?

Момичето напълни нови чаши и ги отнесе в ъгъла, където се бяха разположили нейните приятели. Кърби седна до тях.

— Казвам се Зейн Кърби — представи се той на момичето. — А вие?

— Хигинс. Сали Хигинс.

— Но я наричаме Сали-в-ботушите — ухили се един от пиратите със слабо, дълго лице. — Заради любовта ѝ към модните обувки.

Сали избухна.

— Том Оукс, ти си един стар козел и при това клюкар.

Оукс се засмя.

— Какви думи! Кой би помислил, че баща ѝ някога е бил образован човек и тя е трябвало да прочете куп книги.

Кърби реши, че за него ще бъде по-добре, ако не се намесва, Той сръбна от пиратския буламач. За негово учудване напитката се оказа не само силна, но и вкусна.

— Какво е това? — запита Кърби.

— Моряшки пунш — отвърна Сали. — Хващам се на бас, че из целия остров няма да намериш по-хубав пунш.

Гюс заби нокти в рамото на Кърби.

— Извинявай — каза Кърби и вдигна чашата. — Опитай и ти.

Гюс напълни клюна си, глътна и разбра, че птичето небце не е свикнало със силните напитки, както човешкото. Очите му се просълзиха, перата му се разрошиха и той пропя с дебел глас: „Йо-хо-хо и бутилка ром!“

— Приказва ли? — попита Том Оукс.

Кърби кимна.

— Дори повече, отколкото на мен ми се иска. Но да не говорим за това. Дойдох тук по една работа. Търся човек, който се казва Роджър Търнбекъл. Чували ли сте за него?

— Може и да сме чували — отвърна Сали-в-ботушите. — А може и да не сме.

— Той ваш приятел ли е? — подозрително запита Том Оукс.

— Приятел ли? Едва ли — Кърби усети, че този Роджър не се ползува с популярност сред приятелите на Сали. — Никога не съм го срещал. Но чувах, че продава нещичко.

— Не зная какво продава — отвърна Сали. — Той събира екипаж и раздава надясно и наляво щедри обещания. Тук той е нов, като тебе. Може би искаш да плуваш заедно с него?

Погледите на седящите на масата пирати се впиха в Кърби.

— Не — поклати глава той. — Честна дума, и през ум не ми минава да му помагам. Но си имам свои планове по отношение на Търнбекъл, сигурно разбирате, какво имам пред вид.

— Всичко е ясно — на устните на Том Оукс отново се появи усмивка. — Не напразно веднага ми хареса. Щом като не си приятел на Търнбекъл, може би ще поискаш да помогнеш на нас. Искаме да сложим този мерзавец на мястото му и една глава и две ръце в повече няма да ни навредят.

Кърби се замисли.

Съюзът с приятелите на Сали можеше до известна степен да скове действията му, но пък му осигуряваше прекрасно прикритие.

— Добре — кимна той. — Смятайте, че съм с вас. Но какво ще правите?

— Научихме, че ще отплуват утре на разсъмване — прошепна Сали, като се наведе към него.

— За да видят какво могат да свършат на практика — добави Том Оукс.

— И ако плячката е наистина толкова богата, както се хвали Търнбекъл, може би ще остане нещо и за другите.

— Интересно — Кърби погледна към папагала. — Какво е мнението ти, Гюс?

— Разбира се, че е интересно — весело отвърна той. — Вдигни по-високо тази чашчица.

— Май че Търнбекъл няма намерение да продава оръжието — отбеляза Кърби. — Готви се да го използва сам. — Гюс седеше настръхнал върху рамото му. — Неорганизираните пирати с оръжие от бъдещето — това е друго нещо. Но ако сред тях се появи и лидер като Търнбекъл, ситуацията се усложнява рязко.

— Замлъкни — прошепна Гюс. — Виж, кой идва.

Сали-в-ботушите бе сменила вечерния си тоалет с бойна униформа: ботуши, черни, прилепнали към тялото кожени бричове и същия цвят куртка със златни копчета, навярно смъкнати от някое конте, което ѝ е пресякло пътя. Над широкия пурпурен пояс стърчаха дръжките на пистолети. Главата ѝ бе украсена от шапка с пищен сноп от пера. На лявото бедро се клатеше абордажна сабя с внушителни размери.

— Добре че вече сте готови — каза тя, като приближи до Кърби, заобиколена от пиратите. — Тъй като си нов, имай пред вид, че Том е нашият боцман и кормчия и всяка негова дума за теб е закон. А аз съм капитана на кораба.

Кърби мълчаливо кимна. От материалите в папката, предадена му от Шефилд, той знаеше, че капитаните се избират от екипажите и имат реална власт само по време на преследването на търговските

кораби и при самата битка. Накратко, при пиратите капитанът бе специалист по воденето на бойните действия. Той учудено погледна момичето, което мина край него и седна в лодката.

— Капитан?! — промърмори Кърби.

Том Оукс сви рамене.

— Това корито — Том посочи тримачтовия барк, който се полюшваше върху вълните на сто метра от брега, — няма да преплува и дванадесет фута под нейното управление, без да заседне на плитчините, но когато става дума за бой, никой не може да се сравни с нея. И не те съветвам, приятелю, да променяш установения ред.

— Благодаря — кимна Кърби. — Ще имам пред вид това, което ми каза.

Лодките бързо ги пренесоха на „Еднорог“, както Сали нарече онзи тримачтов барк. Един от пиратите посочи голям кораб, който излизаше от залива.

— Корабът на Търнбекъл!

— Всички по местата! — викна Том Оукс. — Вдигаме котва и ще видим накъде ще се отправят.

След два часа те обиколиха острова на север и се приближиха до Флорида, край която лежеше главният търговски път за Европа. „Еднорог“ се държеше на почтително разстояние от кораба на Търнбекъл, но не го изпущаше от погледа си. Изведнъж разстоянието между двата съда започна да се топи като априлски сняг.

— Те свиха платната — каза Том Оукс.

Зейн Кърби посочи един кораб почти напълно закрит от пиратския.

— Може би ги е заинтересувал точно този кораб?

— Кораб ли? — Сали приближи до окоето си далекогледа. — Да, виждам го. Испански галеон! Той сам идва в ръцете ни.

— И сигурно носи богата плячка — добави Том Оукс. — Но Търнбекъл няма да успее да го стигне със спуснати платна.

Сали-в ботушите се обърна към него.

— Тогава ще го догоним ние!

— Прекрасно — изръмжа Гюс. — Правилата разрешават ли ни да взимаме непосредствено участие в действията на пиратите?

— Вероятно да — каза Кърби, поглеждайки папагала. — Само ако не окажем решаващо влияние върху изхода на сражението.

„Еднорог“ мина на стотина ярда от кораба на Търнбекъл. Високите бордове не им позволиха да видят с какво се занимаваше екипажът му.

— Том, флагът! — заповяда Сали. — И пригответе абордажните куки!

Докато Том Оукс се готвеше да вдигне черния флаг с белия череп и кръстосаните кости, канонирите зареждаха фалконетите на „Еднорог“. Кърби не си правеше илюзии за съдбата на моряците от испанския галеон, ако пиратите завземеха кораба. Но правилата забраняваха на агентите от Службата да изменят хода на събитията. Дори първокласните компютри не можеха да изчислят последствията от едно или друго въздействие върху миналото. Плаваха на северозапад и бързо приближаваха до галеона, когато отзад се чу някакъв скърцащ звук.

— Какво е това? — попита Сали.

Изведнъж иззад кърмата се показаха половин дузина скутери от стъклопласт с извънбордни мотори. Като изпревариха лесно „Еднорог“, те се втурнаха към испанския кораб. В скутерите седяха по четири или пет пирата, въоръжени с автомати и базуки.

— Боже, боже — Въздъхна Кърби. — Търнбекъл е домъкнал тук не само оръжие.

Сали-в-ботушите и цялата команда на „Еднорог“ се вцепени от изненада.

Над кърмата на галеона се появи дим и няколко гюлета цопнаха в синьозелената вода. Чу се трясъка на автоматите, снаряд от базука отнесе позлатената фигура, която украсяваше носа на кораба, и испанците замахаха с бели знамена. Пиратите на Търнбекъл се изкатериха по бордовете и завзеха галеона. Твърде лесно, според Сали.

— Че какво сражение е това? — възмути се тя. — Сега пират може да стане всеки глупак. А испанците дори не се съпротивляваха.

— И постъпиха правилно — изгърмя отзад мъжки глас. На кърмата стояха петима, всички, освен един, въоръжени с автомати. Мъжът без оръжие се усмихваше самодоволно.

— Как посмяхте да се качите на кораба без мое разрешение? — изрева Сали-в-ботушите.

Съвзели се от изненадата, те настъпиха към малката група пришелци. В следващия миг автоматен ред продупчи палубата пред краката им.

— А сега, хвърляйте оръжието — усмивката не слизаше от лицето на Търнбекъл. — Няма нужда да проливаме кръвта ви... засега. Не възнамеряваме да се отнасяме с вас като с гости, но мисля, че ще ви намерим работа.

— В хубавичка история се напъхахме — печално каза окованият Кърби.

— Срам и позор — съгласи се Том Оукс, който седеше до него, също окован.

Оставиха ги на брега на малък остров. Настъпи нощта, на стотина метра от пленниците при светлината на факлите победителите отдаваха дължимото на рома, намерен в трюмовете на испанския кораб. Колкото и странно да беше, в кораба нямаше нито злато, нито скъпоценности и затова пиратите разрешиха на испанците да продължат пътя си. Оръжието от „Еднорог“ нахвърлиха в голяма мрежа, до самия край на водата. Там попадна и кремъчният пищов на Кърби с парализатора и лазера.

Роджър Търнбекъл приближи до пленниците, съпроводен от пет-шест пирати.

— Искам да ви дам възможност да забогатеете — той отново се усмихна. — Да станете истински богаташи.

— Слушаме те — измърмори Том Оукс. — Още повече, че не ни остава нищо друго.

Търнбекъл огледа пленниците.

— Всичко е много просто. Днес, както видяхте, направихме практическа проверка на нашето ново оръжие.

— Хубава проверка! — прихна Оукс. — Та вие пуснахте испанците.

— На кого е нужно това продупчено корито — Търнбекъл махна презрително с ръка. — Този кораб не е нищо в сравнение с онзи, който ни чака след няколко дни. Говоря за испанската сребърна флота.

Пленниците недоверчиво се спогледаха. Върху лицето на Търнбекъл заигра доволна усмивка.

— Да, сребърната флота. Която превозва злато и сребро от Америка в Европа.

— Но освен злато на тези кораби има и предостатъчно топове — възрази Том Оукс. — Трябва да си луд, за да решиш да ги нападнеш.

— С обикновеното оръжие — да. Тоест, не с онова, което се намира в ръцете ни. Мога да се справя и със своите хора, но ще бъде по-добре, ако се присъедините към нас и вие. Разбира се, капитан ще остана аз.

— Мммм-мммм-ммм!!! — Макар че кърпата, с която бе запушена устата на Сали, не ѝ позволяваше да говори, погледът ѝ можеше да разтопи камък.

— Тя казва, че трябва да помисли за предложението ви — преведе думите на Сали умният Том Оукс.

— Чудесно. Утре сутринта вие ще ми съобщите решението си. Който иска, ще плува с нас. Останалите... — той се ухили самодоволно. — Е, ще се наложи да останат на това островче за неопределено време. А сега ми позволете да ви пожелаая лека нощ.

Веднага щом Търнбекъл и свитата му се отдалечиха на безопасно разстояние, Гюс слезе от палмата върху рамото на Кърби.

— Здравей, Зейн. Наслаждаваш се на живота ли?

— Да беше ти на моето място — изръмжа Кърби.

— Мислиш ли, че Веселия Роджър ще ви освободи?

— Разбира се — отвърна Кърби. — И ще ни вземе на служба при себе си. За да му помогнем да заграби испанските съкровища. А после... Съмнявам се, че дори хората му ще получат и по дублон. Но каквото и да е, Сали няма да се съгласи. Уверен съм, че тя няма да се подчини на Търнбекъл. Дори ако трябва да остане на това островче.

— Сигурно — въздъхна Гюс. — Значи не трябва да губим нито миг — той погледна към белезниците на Зейн. — Предполагам, че би искал да се освободиш от тези дрънкулки.

— И още как! Можеш ли да счупиш ключалката?

— За съжаление, нямам ръце. Може би ще помогне ключът?

— У теб ли е?

— Ще опитам да ти го донеса — отвърна Гюс. — Почакай ме, скоро ще се върна.

Ключът за белезниците висеше на пирон, забит на един от коловете на брезентовия навес, под който Роджър Търнбекъл спеше.

Гюс кацна на бухлатия храст, който растеше до него, и се огледа. Никой от пиратите не обръщаше внимание на самотния папагал. Търнбекъл вече похъркваше. После се обърна на гръб, пхна ръката си в джоба, извади портативна машина на времето, острите ъгли на която му пречеха да спи, сложи я до себе си и отново се обърна на една страна.

— Шефилд беше прав — промърмори папагалът. — Това е японски модел.

Гюс дръпна ключа от гвоздеа и полетя към Зейн Кърби и другите пленници.

— Колко трябва да те чакам? — недоволно измърмори Кърби.

Гюс кацна на пясъка, взе ключа в човката си, сложи го в ключалката и го превъртя.

— Задържаха ме. Какво смяташ да правиш?

Кърби отключи белезниците на краката си.

— Първо искам да намеря пищова си. Много ли са часовете?

— Един или двама. И не са много внимателни. — Гюс почеса главата си с дясното си краче. — По пътя ти би могъл да вземеш машината на времето на Търнбекъл. Тя е до него, под навеса.

— Непременно ще я взема. Не искам той да избяга от нас в някое друго столетие. А ти засега освободи Сали и другите. И нека не шумят много, докато ме няма.

Кърби изчезна в тъмнината, а Гюс кацна до Сали. Тя подскочи от изненада. Гюс освободи краката ѝ и кацна върху коляното ѝ.

— А сега слушай внимателно — каза той.

Сали се облеци.

— М-м-м-ф? — измуча тя.

— Нямаме право да говорим кои сме — продължи Гюс, — но понякога се налага да нарушаваме това правило. Аз не съм истински папагал. В живота аз съм много по-симпатичен.

Отключи белезниците на ръцете ѝ, Сали ги свали и измъкна парцала, който запушваше устата ѝ.

— Но кой...? Но как?... Но защо?... — избърбори тя.

— Слушай, нямам време да отговарям на недоизказани въпроси. Зейн Кърби има план и ние трябва да му помогнем. Ние не искаме Търнбекъл да пиратствува не както всички останали. Днес ти видя до какво може да доведе това. Предполагам, че не ти се хареса.

— Разбира се, че не ми хареса — изпухтя Сали-в-ботушите.

Зейн Кърби се промъкна внимателно до брега. Гюс беше прав. Часовите бяха малко и повечето от пиратите спяха дълбоко. Като извади от купчината оръжия своя пистолет, Зейн с облекчение констатира, че не е повреден.

— Ей, приятелю — раздаде се над главата му някакъв мъжки глас.

Зейн скочи на крака и се огледа. Към него приближаваше висок мускулест пират.

— Ще делим оръжието утре... Ей, защо не си в белез... — чу се съскане и пиратът остана на място.

— Виждаш ли, приятелче, парализаторът работи като часовник — Зейн доволно се усмихна.

Като се огледа, той забеляза втория часови, който стоеше под една кокосова палма. Зейн щракна превключвателя, прицели се и натисна езичето.

Лазерният лъч като бръснач сръза върха на палмата, заедно с орехите. Един от тях умери часовия по темето и той рухна като подкосен.

— И лазерът работи — Кърби взе автомата на вцепенения часови и се отправи към Търнбекъл, който мирно похъркваше под навеса. Взе машината на времето и я сложи в джоба си.

Сега трябваше да събере автоматичното оръжие и да го скрие на безопасно място. Кърби не искаше то да попадне в ръцете на Сали и нейните приятели. Реши да откара автоматите на кораба на Търнбекъл. Още повече, че там беше другото оръжие.

— Тресе ме — промърмори Сали. — На татко понякога също му се струваше, че чува как чашките разговарят.

Кацнал на рамото ѝ, Гюс поклати глава.

— Не се вълнувай, Сали, ти си съвсем здрава. И не си полудяла.

— Възможно е — тя се намръщи. — Но къде се бави Зейн? Кога ще се върне? Омръзна ми да го чакам.

— Омръзна ти? — попита Гюс. — А какво би казала, ако беше в папагалска кожа?

До тях допълзя Том Оукс.

— Към нас идва някой.

Някакъв човек влачеше след себе си мрежата с оръжието. Това бе Кърби.

— Гюс? — повика той, като спря на около дванадесет ярда, без да вижда притаилите се в храстите пирати. — Сали?

— Е, най-после — Сали-в-ботушите се изправи и затича към Кърби. — Къде са пицовите и сабята ми?

— Тука — показва мрежата Кърби.

Пиратите бързо разграбиха оръжието.

— Какво правят хората на Търнбекъл?

— Повечето спят — Кърби погледна Гюс. — Откарах автоматите на кораба. Щом закараме Търнбекъл там, веднага ще тръгнем за дома. Оказа се, че не е толкова сложно.

— Млък! — прекъсна го Гюс. — Всеки път, щом кажеш тези думи, и веднага започват непри...

БАМ!

— ... ятностите.

— Дявол да го вземе! — изруга Кърби, като разбра, че вторият часови е дошъл на себе си след удара от кокосовия орех. — Трябваше да го парализирам.

— Бъди сигурен, че изстрелът е изплашил всички — извика Сали-в-ботушите, изваждайки сабята си. — А хората на Търнбекъл, пияни или трезви, са винаги готови за бой. Е, какво пък, ще им дадем да разберат.

— Ти си добро момиче, Сали — каза Гюс, като се отдели от рамото ѝ, — но се страхувам, че предложеното от теб развлечение е вредно за здравето ми.

Кръстосаха се саби, загърмяха пистолетни изстрели, тишината се смени с виковете. Зейн Кърби се хвърли към Търнбекъл, който се опитваше да излезе от навеса. Изплъзна се от хвърлената към него бутилка и внезапно видя как един пират от десетина ярда се целеше с пистолета си в гърба на Сали.

Следващия миг Кърби скочи върху момичето и го събори. Прогърмя изстрелът и куршумът се заби в стеблото на палмата, като

прелетя над ухото на Зейн.

Търнбекъл с четирима пирати бягаше към лодката.

— Цялото оръжие е на кораба! — възкликна Кърби. — Ако те стигнат там, няма да можем да хванем Търнбекъл. Да бягаме!

Когато стигнаха до брега, лодката с Търнбекъл беше отплавала на около четиридесет метра навътре в морето. Сали скочи в малката платноходка, Кърби я отблъсна от брега и седна зад веслата. Гюс кацна на носа.

— Гребци, по-бързо, Зейн — извика той. — Те се отдалечават.

Минутите минаваха, но разстоянието между лодките намаляваше много бавно.

— Те ще доплават първи! — Сали удари с юмрук по седалката.

— Така е — въздъхна Гюс, — няма да ни стигне времето, за да ги догоним.

— Времето! Как не се сетих веднага! — и Кърби хвърли веслата.

— Ти полудя ли? — извика Сали. — Хайде, гребци!

— Защо? — Кърби извади от джоба си портативната машина на времето. — Те ще доплават до кораба първи. Но корабът няма да бъде вече там.

— Нищо няма да стане, Зейн — възрази Гюс. — Тази машинка няма мощност, за да пренесе във времето целия кораб. Това не са ти десетина автомата.

— Ще изключа предпазителя — Кърби натисна трите копчета и съедини акумулаторите в една верига. — Всеки случай струва си да опитаме. Но първо трябва да го сложим на кораба. Надявам се, че ти ще можеш да излетиш с нея, Гюс?

— Ще се опитам.

Кърби намести на циферблата времето на пристигането и придвижи лостчето на страничния панел.

— Имаш тридесет секунди да я занесеш до кораба и да отлетиш на безопасно разстояние. Тръгвай!

Гюс сграбчи машината на времето и замаха с крила.

— По-скоро, Гюс, по-скоро — завика Кърби.

Сали седеше на кърмата и клатеше в недоумение глава.

— Изобщо не мога да разбера какво сте намислили!

Търнбекъл едва не изскочи от лодката, когато видя какво носи папагалът.

— По-бързо, по-бързо! — подканяше той пиратите.

С всеки метър Гюс се спущаше по-ниско. Тежкия товар го дърпаше към водата.

— ... 19... 20... 21... — броеше той.

Като събра последните си сили, папагалът излетя над перилото на кораба, хвърли машината на времето върху палубата и трескаво замаха с крила, за да се отдалечи от кораба.

Изминаха няколко секунди и корабът бе озарен от ярко избухване. В следващия миг изчезна.

Пиратите на Търнбекъл изплашени се хвърлиха във водата и заплуваха към брега. Самият Търнбекъл остана да седи в лодката, обхванал главата си с ръце.

Кърби и Сали заскачаха от радост, когато Гюс, едва дишайки, кацна на седалката.

— Гюс, ти си юнак! — извика Кърби.

— Да, провървя ни — отвърна папагалът, поемайки си дъх. — Но къде ще попадне корабът? Хващам се на бас, че след такъв фойерверк той няма да се върне в нашето време...

След половин час Търнбекъл седеше в белезници, очаквайки да бъде изпратен в бъдещето, а хората му се умилкваха около пиратите на Сали.

Самата Сали, отворила от учудване уста, гледаше как Кърби отвърта тока на ботуша си и върху миниатюрния екран на монтирания в него темпорален приемател-предавател се появи брадатата физиономия на командора Шефилд.

Кърби накратко доложи обстановката.

— Добре — кимна командорът — ще се опитаме да намерим кораба с нашите детектори и... — тук той навъсено замълча, забелязвайки Сали, която поглеждаше зад рамото на Зейн. — Агент Кърби, нима не ви е известно, че нямате право да използвате специалната апаратура в присъствие на хора от миналото?

— О, вие за нея ли? — Кърби се усмихна. — Извинете, командоре, но съм сигурен, че тя ще запази в тайна всичко. Та аз спасих живота й...

Кърби се запъне, разбирайки, че беше допуснал грешка. Погледът на Шефилд потъмня.

— Агент Кърби, вие не по-зле от мен знаете, че действията на сътрудниците на Службата не трябва да стават причина за спасяването или смъртта на хора от миналото. Надявам се, че сам ще поправите допуснатата небрежност. Край на връзката.

— Но аз... командоре...

Изображението на Шефилд изчезна от екрана. Кърби въздъхна и изключи апаратурата. Той знаеше добре, че решението на такива деликатни проблеми Шефилд предпочиташе да прехвърля на плещите на своите подчинени.

— Какво имаше пред вид той? — запита Сали.

— За съжаление, той е прав — въздъхна Кърби. — Спасявайки живота ти, аз наруших устава на Службата. Във вашето време ти трябваше да умреш. Значи... остава само едно...

Зейн и Сали нетърпеливо се разхождаха из хола на десетия етаж. Най-сетне вратата на лабораторията по трансплантация се отвори и на прага се появи Гюс Макеби, този път в собственото си тяло.

— О, боже, колко хубаво е отново да се почувствува човек! — възкликна той.

Сали-в-ботушите се дръпна назад.

— Това е дяволска магия!

— Не, не — опита се да я успокои Кърби. — Това не е магия, Сали, а наука.

Чу се мелодичен звън и от кабината на асансьора излезе командорът Шефилд.

— А, агенти Кърби и Макеби... радвам се да ви видя. А това... предполагам... мис-в-ботушите. Или мис Хигинс?

— Мис Хигинс — сведе поглед Сали.

— Разбирам, че взех неординарно решение — намеси се Кърби. — Но тъй като формално тя е престанала да съществува в своето време, не ми оставаше нищо друго, освен да я пренеса в нашето.

— Прекалено неординарно решение — поправи го командорът, но суровият му поглед скоро се смени с усмивка. — Обаче, отчитайки някои обстоятелства, аз мога да одобря вашите действия.

— А къде е корабът на Търнбекъл? — запита Гюс. — Намерихте ли го?

— Да... и не. Знаем къде е той, но не можем да стигнем до неговия товар.

— Как така?

— Машината на времето на Търнбекъл не издържа натоварването и не успя да достави кораба в една определена точка. В резултат той се оказа размазан във времето. Както се казва, намира се в миналото, в настоящето и в бъдещето, но не може да се материализира в реалния свят.

— Тоест, машината на времето се е превърнала във временна бомба, която е разкъсала кораба на хиляди парчета? — отново запитва Гюс.

— Точно така — кимна Шефилд. — Е, не смея да ви задържам повече. За успешното изпълнение на задачата вие сте наградени с отпуски. След две седмици моля да се явите при мен. А вас, агент Макеби — командорът неодобрително огледа яркожълтия комбинезон и рошовите коси на Гюс — бих посъветвал да се обличате по-скромно и макар и рядко да посещавате бръснарницата.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
2/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.